

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

שבר של זהב

הקצרה הזאת בינם לבין סבלי התבואה. והגיעו למסקנא כי נתבקשו להעלות את מלכות השי"ת... כי הרי "הא" רומז על המלכות... (בחינת תשובה) ועליהם לגלות כי הכל נעשה על ידי מלכות השי"ת (שע"י מחזירים את העולם שנברא בה, להשי"ת) שלא יהיה העולם הזה עלמא דפירודא ח"ו, ובכך ישיבו את השכינה מהגלות... מיד לאחר מכן, חזרו האחים הקדושים שוב לאיתנם, התחזקו והמשיכו בעבודתם הק' ביתר שאת וביתר עז".

ומה נאמר אנו, העייפים והיגעיים - ואם לא מחמת רוב עבודת ה' ויגיעות גדולות כהני תרי צדיקי - הלא דיה לגלות הנוראה ונסיונותיה להביא את האדם לעייפות עד שגם כאשר הוא מבין שעליו להרים את עצמו ולהחזיר את עצמו לשורשו נדמה לו שאין זה בכוחו:

"הדרך הנכונה והראויה במלחמת היצר היא להרבות את הטוב והרע ממילא יפול. כפי שנאמר בסיום דברי המדרש הג"ל: רב הונא אמר אם נכשל אדם בעבירה שחייב מיתה בידי שמים, מה יעשה ויחיה? אם היה למוד (רגיל) לקרות דף אחד קורא שני דפים, ואם היה למוד לשנות פרק אחד ישנה שנים וכו'.

והנה חז"ל בחכמתם הורו את הדרך הנכונה לשוב בתשובה על עוונות חמורים. כי אחר שנכשל אדם בעבירה שחייב מיתה ר"ל -

מוצא הבע"ד עילה מספקת להגביר עליו העצבות והמרה שחורה כל כך עד שלא יתעורר בו שום רגש של התעוררות והתרוממות לשוב ולהתקרב להשי"ת, וע"י דוחה אבן אחר הנופל להפילו ולהורידו שחת עד שלא יוכל קום ח"ו...

ולכן חכמינו ז"ל הפליאו עצה הגדילו תושיה, שלמרות החטא הנורא שיש בו עונש של מיתה - לא רק שלא יכנס לעצבות ודכאון - אלא אדרבה יתדבק עצמו בחיים, והתורה חיים הם למוצאיהם, ומה יעשה ויחיה, אם היה למוד לקרות דף אחד קורא שנים וכו', וע"י ניצל מכל מיני ערמימיות היצר עד שמביאתו לשוב בתשובה אמיתית כבן המתחטא לפני אביו מתוך ההתעוררות ותשוקה להשי"ת, ולא חלילה מתוך דכדוך ועצבון רוח, אלא מתוך שמחה וחיות".

כשאדם מתייחס מכלי-חרס שנשבר הרי הדבר מובן, לא כן כשהוא מתייחס מכלי-זהב שנשבר, כי הגם אמנם שצער שבירתו גדול הרבה יותר, אך לעומת כלי החרס שאין לו תקנה, הלא בזהב יש אפשרות להחזיר את השבר, לחברו אל שורשו ולחדשו כימי קדם.

"ענין התשובה הוא, להשיב את הדבר לשורש, כלומר שהאדם ישוב לשורשו ומקור יצירתו, שהוא החכמה האלקית, כמו שנאמר כולם בחכמה עשית, שלכל אדם יש מקום בחכמת הבורא ב"ה, כביכול, והוא נקרא חלק אלוך ממעל, ולשם הוא צריך לשוב, וכל הפעולות שהאדם עושה

כדי לחזור לשכל האלקי, לדעת דקדושה, זה נקרא ששב בתשובה - ששב לשורשו" (ע"י ונכת"ב ח"א מאמר ט').

נמצא אם כן שמדת התשובה מלמדת את האדם שאין הוא סתם 'כלי חרס' חסר תקנה וערך, שהרי התשובה מהווה להחזירו להתחבר אל המקור ממנו נשבר, והגם שיש מקום לצער וחורטה על מעשים אשר גרמו לשבירה, אך מקום לייאוש מאן דכר שמיה, וכי יעלה על הדעת להשליך שבר של זהב.

"ידוע שהאחים הקדושים רבי אלימלך ורבי זושא זי"ע, עבדו את קונם תקופה ארוכה בשדות וביערות בהתבודדות, בעבודות

מופלאות ונשגבות, אשר מי יוכל לשער ערכן ולעמוד על טיבן של עבודות קדושות הללו של הני תרי צדיקא. פעם הגיעו הדברים לידי כך, שמעוצם העבודות הקדושות המפרכות הללו נחלשו עד כדי שלא יכלו לעמוד על רגליהם, ונאלצו לשכב על הקרקע בחולשה רבה. ותוך שהם שוכבים באפיסת הכוחות, עברה לידם עגלה עמוסה באגודות של תבן, ואחת מהתבילות נפלה לידם. והנה שמעו את אוניהם שאחר מנוסעי העגלה קורא לעברם: הרימו נא את "ההא" (הא - תבן בלשונם) והשליכוהו לתוך העגלה (כלשון התיקונים הג"ל: "ורקא" - דאידריקת לאתר דאיתגטילת מתמן), והשיבו כי עקב חולשתם העצומה אין בכוחם להרים ולזרוק את החבילה. אך אנשי העגלה לא הרפו, וקראו לעברם: הדבר ביכלתכם אלא שאינכם חפצים...

לשמע הדברים עשו הצדיקים הקדושים הללו חשבון נפשם והתבוננו בינם לבין עצמם מה נדרש מהם, ומה נרמו בשיחה

• שאלה • איך צריך לגשת לאימת הדין ביום ראש השנה?

תשובה: יש לגשת לאימת הדין באמונה ותפילה שהקב"ה ירחם עלינו, ויכתוב לנו שנה טובה על החיים על הבריאות, עלינו ועל צאצאינו ועוד כהנה, והעיקר להישמר מאד מעצבות.

• שאלה • רביה"ק אומר שעיקר התשובה שישמע בזינו ידום וישתוק. האם הכונה שצריך ללכת לחפש בזיונות בחודש אלול?

תשובה: הבזיונות באים מעצמו, כשאדם מתבזה ומתבייש ממנו בעצמו [ממה שנהג שלא כרצון השי"ת] ואומר לעצמו תוכחת מוסר ע"י נעשים כל התיקונים של אלול.

• שאלה • האם הכונה למה שנשבר לבו על שאינו מצליח בעבודת ה'?

תשובה: כן כן. זה בעצמו שובר אותו, ועל זה בעצמו הוא שב בתשובה. ונעשים כל התיקונים.

• שאלה • א"כ מה הכונה 'ידום וישתוק', כלפי עצמו?

תשובה: שלא יפול לחלישות הדעת ויחדל מלהתפלל לגמרי ח"ו. אלא גם כשאתה שבור, תעשה מה שאתה כן יכול, אל תיפול ליאוש! הרבה אנשים מרוב שהיה להם התעוררות ולא הצליחו לעמוד בזה, זה גרם להם שעזבו את היהדות לגמרי רח"ל, ועל זאת הזהיר רבינו מאד מאד.

לא להרפות מחמת מחלת ה'קרירות'

מתוך דברות קודש שנאמרו לחבורת יוצ"ח - ט' אלול תשפ"ד

אבל צריך לעשות מה שאפשר, לומר תהלים עוד פעם ועוד פעם. לשמור יותר על העיניים, לומר כל ברכה יותר בכוונה, כל ברכת המזון יותר בכוונה. שהבית ירגיש, שהילדים ירגישו, הנה בא ראש השנה.

צריך לעשות מה שאפשר. פתיחת הלב אינה בידיים שלנו, תעשה מה שאתה יכול. לפעמים הלב יפתח לאחר כמה שבועות. בינתיים תעשה מה שאתה יכול, והש"ת יעזור לך.

ש. אבל אם יש קרירות, הרי יש גם קרירות מהרצון לומר בכלל תהילים.

זו היא הנקודה, תאמר תהלים בקרירות. תעשה עם השפתיים, נאך א יידיש ווארט און נאך א יידיש ווארט [עוד דיבור של אידישקייט ועוד דיבור] סוף כל סוף תתעורר הנשמה.

ש. כתוב בשם האריז"ל שמי שאינו מוריד דמעות בימים אלו, סימן שנפשו פגומה. ומה נעשה אנן הסובלים מקרירות?

כיון שיש לנו מחלת הקרירות, לא דיבר עלינו האריז"ל כלל. אין אנו אשמים, בזה כלל - צריך לעשות כל הפטילאך, העיקר שלא להיות בעצבות...

ש. הבכי נובע מעצבות?

לא. הבכיה נובעת לפעמים מתקוה, וכמו שכתוב 'והנה נער בוכה ותאמר מילדי העברים זה, מה הראיה שהוא מילד העברים וכי נער מצרי אינו בוכה? אלא שבכיה של גוי הוא בכיה של יאוש, ובכיה של יהודי הוא בכיה של תקוה. מתוך הבכיה הכירה שהוא מילדי העברים (עי' ליקו"מ סי' קעה).

ב"ה יש לנו ליקוטי תפילות, יש לנו תהלים. כל הליקוטי תפילות נכלל בספר התהלים, אלא שרבי נתן הוציא וגילה יותר את הדיבורים בממשות יתירה. אבל הכל כלול בתהלים, כמו שאמר רבינו שדוד המלך אמר את התהלים ברוח הקודש בשם כל ישראל, ולכן כל אדם יכול למצוא את עצמו בספר התהלים. כמה וכמה מבני ישראל כבר זכו לשוב בתשובה ע"י התהלים, אין ערוך ואין גבול.

המציאות היא שפעם לא היה צריך לדבר לפני ראש השנה וימים הנוראים, הלב היה בוער ומתמלא התעוררות מאליו, כך היה המציאות.

עד כדי כך שאני זוכר שבימי אלו החנויות היו פתוחים בבוקר רק למשך שעה ומחצה, כדי שיהיה להם מה לאכול באותו היום, אחרי שעה וחצי סגרו את החנות והלכו ללמוד בבית הכנסת 'ישועות יעקב'. בית הכנסת היה מלא וגדוש, ממש לא היה מקום, לא רק שלא היה מקום לשבת, אפילו לעמוד לא היה מקום.

הכל ידעו שהנה באים ימי ראש השנה וצריך להרבות בתפילה ובתשובה, לא היו צריכים לומר על זה 'תורות', ההתעוררות היתה באה מאליה.

היום נהיה קרירות כזו. אבל הקרירות אינה פוטרת, צריך לעשות מה שאפשר, בקרירות. זהו כלל גדול, תאמר תהלים בקרירות, תענה 'הא שמיה רבא' בקרירות, תרבה עוד ועוד בדיבורים, ומזה יהיה נעשה התעוררות. ואם לא באת להתעוררות, לכל הפחות עשית מה שמוטל עליך לעשות...

ב"ה יש לנו תהלים שזה הכנה להכל, הכנה לראש השנה, הכנה לכל מה שצריכים. צריכים ילדים, צריכים הצלחה, התהלים הוא הכנה לכל דבר, כלולים בו כל לבבות ישראל. לכן טוב שכל אחד יעשה לעצמו סדר באמירת תהלים, פרקי תהלים בכל יום, ולומר מלה במלה, לפרש את התיבות על עצמו

לא ליפול לחלישות הדעת

והעיקר שלא יפול לחלישות הדעת מחמת קרירותו, כי זוהי מחלת הדור, אין לנו להישבר מזה. תאמר, תדבר... אם אתה לא מרגיש, תעשה ותעשה ותשמח במה שאתה עושה, בסוף תזכה ויפתחו לך השערים, כי שום דבר אינו הולך לאיבוד...

הקרירות היא מחלת הדור, אין לנו את החמימות של פעם. פעם היו כל הלבבות של ישראל בוערים לפני הימים הנוראים. ובימינו אפילו אי אפשר לעשות עצמנו שנזכה להתלהבות וחמימות הלב, זהו המציאות. מחמת ירידות הדורות.

אבנים שלמות תבנה

מקבל אצל החסידים שההבדל בין מדריגת צדיק אחד לחבירו, היא בעיקר במידת זכות ובהירות האמונה שהיה להם (ועי' בס' תורת אבות - סלונים, אמונה ובטחון אות יג) (כי אין גבול לגודל עוצם המושג "אור" האמונה וליריבו המדרגות שבו, אם כי כל אור הוא מציאות של אור). ככל שהאמונה זכה וברורה בתוקף יותר - יש ערך רב יותר לתורה ולתפילה. כל מצוה וכל פעולה טובה, ערכה רב לאין שיעור אם האמונה בהירה ואיתנה יותר. כי כל כמה שהאמונה חזקה ומאירה יותר, כן האדם גדול ומרומם יותר, וכל פעולה שלו נוגעת במקומות גבוהים יותר ומתקנת תיקונים נעלים ונשגבים יותר ויותר, הכל כפי גודל בהירות האמונה שיש באדם. (ועי' בספר 'אמונה ובטחון' לחזו"א (פ"ב אות א') שכתב ש"קטני אמונה - גם הם בכלל מאמינים").

וזה ענין עבודת הצדיקים, שמכניעים את הרע ושוברים את ההסתרה, ומדביקים עצמם להאמונה הקדושה תמיד, וכמו שכותב רבינו (בליקו"מ סי' יח) על דברי חז"ל (ב"ב ע"ד) רבי יונתן משתעי, שר' יונתן היה מספר על ארגו מלא באבנים טובות ובמרגליות שנמצא בים, ויצתה בת קול ואמרה שהוא שייך לאשת ר' חנינא בן דוסא וכו' ע"ש. ודורש שם על זה ש'אש"ת' 'ר"ת אבנים שלמות תבנה' (כמ"ש בס' יצירה, ושם בפרק ד' משנה ד' קורא אותן אבנים, כי על דין נברא כל הבריאה על כל פרטיו ופרטי פרטיו ע"י צירופיהן השונות של האותיות לאין קץ). וענינו של רבי חנינא בן דוסא היה הסוד של "קב חרובים", כדאיאת בגמרא (ברכות ז' ע"א) "וחנינא די לו בקב חרובין". היינו שמידתו היתה אמונה, כי 'קב' הוא מידה, ו'חרובים' הוא אילן ברוש, וברוש הוא אמונה, בחי' מרדכי, כדאיאת בגמ' (מגילה דף י"ב ע"ב) עה"פ "תחת הנעוצץ יעלה ברוש" זה מרדכי, ונקרא יהודי, ע"ש שכפר בעבודה זרה, כמאמר חז"ל (שם יג) "כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי", ע"ש בליקו"מ (וגם "קב" בגמטריא "אמונה").

זאת היא מדרגת הצדיקים, שע"י אמונתם החזקה והאיתנה יוצאת תורתם ותפילתם ברורה ובהירה - 'אבנים שלמות תבנה', ועי' הם דוחים את השקר ואת הרע, ומאירים את האמונה יותר ויותר - והאמונה הלא היא נמשכת מספירת המלכות הנקראת 'אבן' (עי' שער אורה ופני' ד"ח פ"ד ע"א).

שמעתי מהרה"ח רבי לוי יצחק בנדר זלה"ה, שרבינו הק' אמר פעם לאנשיו תוכחה בענין התפילה, וביניהם עמד אחד מגדולי תלמידי רבינו, שהיה ידוע ומפורסם בעבודת התפילה שלו, והיה לו הרגש שרבינו אינו מתכוון אליו בדברי התוכחה להתחזקות בתפילה. באותו יום נודמן לו לעמוד סמוך לרבינו בעת התפילה, אז נוכח שהוא מעוֹד לא התפלל תפילה כראוי.

כי כאשר דיבורי התפילה יוצאים מפי האדם בבהירות, אי הם שלמים, והרי הם בבחינת 'אבנים שלמות תבנה' - ואז יש בכוחם לתקן תיקונים ולבנות בנינים נפלאים וחידושים בכל הבריאה כולה ולשנות את הטבע, כמ"ש בזהר (בראשית ה') על הפסוק (ישעי' נא) 'ולאמור לציון עמי אתה' - אל תקרי עמי אלא עימי, מה אנא עבדי שמיא וארעא במילולי, אף אתם וכו' [מה אני בראתי שמים וארץ באמרי פי, אף אתם]. וכל חידוש הבריאה לעתיד שיהיה באופן נפלא מאד, יהיה מהצירופים הקדושים של התורה הק' והתפילות ודברי האמונה של ישראל עם קדושו...

(ונכתב בספר - ח"ב מאמר חיים של בהירות)

שלימות האדם

וענין פלא מצינו בזה הקדוש (פ"ר יתרו דף ע"ח ע"ב) שלגבי רבקה כתיב (בראשית כה, כד): "וַיִּהְיֶה תוֹמָם בְּבִטְנָהּ", מי הם ה"תומים בבטנה" - אומר הוזהר הקדוש שזה עולה על "יעקב אבינו", כי היו לו שתי נשמות, נשמה אחת 'מבחינת אברהם', ונשמה אחת 'מבחינת יצחק', ונמצא הוא עצמו היה בבחינת 'תאומים', כזה חידוש הוא היה.

ומובא שיצחק אבינו היה לו נשמה קדושה וגבוהה כל כך, כי כלל נשמות ישראל הרי נקראים "בנים למקום", אולם ישנם נשמות גבוהות כל כך שנקראים "אחים ורעים למקום" [ונשמות יצחק היא מאלו הנשמות], וכאמור היתה נשמת יעקב אבינו כלולה משתי נשמות, נשמת אברהם ונשמת יצחק, וזה 'תאומים' - שתי נשמות.

אמנם מה עם עשיו? מבאר הוזהר הקדוש שלכן אכן לא כתיב 'תאומים' עם אל"ף, כי היה שם גם חסרון, והחסרון הוא נשמת עשיו, שהוא החסרון של הבריאה, זה הוא החורבן של הבריאה, ולכן אין הוא נכנס כלל לחשבון, הוא אינו חשוב שנחשב אותו כלל לנברא.

זה הוא בגדר 'אדם'

ואכן ה'בריאה' הוא; שכאשר השי"ת בעזרו והאדם זוכה לקדש את דעתו ומוחו, ב'דעת תורה', במחשבות דקדושה, ברצונות והשתוקקות, זה הוא בגדר נברא, הוא נכנס בגדר אדם - אט דאס איז "א מענטש" אדם כזה אשר כל העולמות מצפים ותולים תקוות גדולות על תיקונו! וכל העולמות כולם כדאים הם להבראות בשבילו! הוא התיקון והתקווה של העולמות! הוא הדבר והענין הנעלה והמרום ביותר בכל העולמות! "מעשה אדם - תכלית הבריאה" (ענין גימ' סנהדרין דף ל"ח ע"א), "סוף מעשה במחשבה תחילה".

וזהו אכן התכלית המכוון של "האדם"; כמו שכתב הצ"ח (בדרוש כ"ה ליום א' של סליחות, אות ה'): "ואומר אני, האדם נקרא 'אדם' לשני בחינות, האחת מצד רוממותו וחשיבותו מצד נשמתו, כי היא חצובה מתחת כסא כבודו, ועל הכסא דמות כמראה אדם, ולכן נקרא האדם אשר נשמתו משם חצובה בשם זה אדם, 'אדם' לעליון" (ישעיה יד, יד) כביכול הצדיקים מדמים הצורה ליוצרה. והבחינה השנית נקרא אדם מצד שפלת חומרו, כי לוקח מן האדמה ונקרא על שם האדמה אשר לוקח משם".

כלומר; האדם יכול להיות בבחינת 'אדם' לעליון, להיות ממש דמות של מרכבה לשכינה הקדושה, דמות עליון רם יותר מהמלאכים, וכל זה כאשר הוא מכיר בבוראו וממליכו.

בתיקון הבריאה ויהיה נחשב כאילו הוציא את הבריאה מכח אל הפעל כפי תיקון מעשיו על פי התורה הקדושה שבשביל זה נברא הכל, כי כל הבריאה בגין דישתמודעין ליה, כדי שיכירו וידעו אותו יתברך על כל דבר ודבר של הבריאה, וכל זמן שאין אדם לעסוק בזה, אזי נחשב כל הבריאה לתוהו ובוהו".

”אדם כזה אשר כל העולמות מצפים ותולים תקוות גדולות על תיקונו! וכל העולמות כולם כדאים הם להבראות בשבילו! הוא התיקון והתקווה של העולמות! הוא הדבר והענין הנעלה והמרום ביותר בכל העולמות!”

וכעין שאמרו בגמרא (שנהדרים יט ע"ב): "המלמד את בן חבירו תורה כאילו יולדו" - "כאילו עשאו" (שם עט ע"ב). וסיבת הדבר הוא כי אם אין בו תורה אין בו אלוקות, ממילא אינו בגדר נברא, "ושב הוא דלא איתבר" (טוב לו שלא נברא). ולכן כאשר מלמדים אותו תורה ומכניסים בו אלוקות, אז כאשר הוא מכיר בבוראו על ידי 'דעת תורה', אזי הוא נעשה נברא, אז הוא נכנס בגדר נברא.

כמאן דליתא

כאשר יצחק אבינו בירך את יעקב התחיל בברכת: "וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹקִים" (בראשית כו, כח), ואמרו על זה במדרש (פסיקתא רבתי פרשה א': ילקוט שמעוני בראשית כו): "ויתן לך אלקות" - 'דער אויבערשטער זאל זיין ביי דיר' - שהשי"ת יהיה אצלך! כי רק אז יש לך הוייה ומציאות, זה מה שבידך אותו, 'דער אויבערשטער זאל זיין ביי דיר אין מח תמיד' - שהשי"ת יהיה במוחקך תדיר! וזהו ברכה הכוללת הכל ממש! העולם הזה והעולם הבא! כי כאשר האדם חי עם בוראו ומכיר בו תמיד, הוא ברכה נצחית לעלמי עד ולנצח נצחים!

בריאה שאינה בריאה!

הנה זאת ידוע שהגם שהתחלת הבריאה היתה ביום כ"ה אלול - כמו שאמרו חז"ל פרקי דרבי אליעזר (ראה שם פרק ז'), עם כל זה קבעה התורה הקדושה את יום 'ראש השנה' ששה ימים אחר התחלת הבריאה, ביום הששי לבריאה.

וכל זאת למה? כי בריאה שאין בה נברא שימליך את הבורא - אינה בריאה. וכדבריו הנפלאים של מוהרנ"ת (ילקוטי הלכות הל' ברכת הפירות ה"ד, אות י'): "ועל כן מורגל הלשון בספרים "בראש השנה נברא העולם", וכן אמרו רז"ל: "בתשרי נברא העולם", וכן אנו אומרים "היום הרת עולם", "זה היום תחילת מעשיך" וכו', אע"פ שבאמת עיקר בריאת עולם היה מ"ה באלול עד ראש השנה כמו שארז"ל, רק מחמת שבראש השנה נברא אדם הראשון שהוא עיקר העולם, כי כל העולם ומלואו הכל נברא בשביל האדם שהוא תכלית הבריאה, כי הכל נברא בשביל האדם כדי שיכיר קונו ויגדיל כבודו יתברך שבשביל זה נברא הכל כנ"ל, כי בכל הבריאה כולה אין מי שיוכל להכיר את מי שאמר והיה העולם ויגדיל כבודו יתברך כמו האדם. ועל כן האדם עיקר הבריאה וכמבואר בהתורה הנ"ל. ועל כן בראש השנה שנברא האדם נחשב כאילו כל הבריאה נברא אז, כי האדם הוא עיקר כלל הבריאה כנ"ל".

ואכן מובא בתיקוני זוהר (דף צ ע"ב) שאדם הראשון עד חטאו היה ממליך את השי"ת, הוא פנה לכל הבריאה ואמר: "באו, נשתתח ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו" (תהלים צה, ו), ובפרקי דרבי אליעזר (פרק י') מביא עוד לשונות שקרא לכל הבריאה להמליך את השי"ת עליהם. הוא היה גדול ומרומם מאוד, הוא היה דר כאן בעולם הזה ובעולם הבא, כבית ועליה (ראה אור החיים הק' בראשית ג, ד), ומובא בספרי קודש על הפסוק (בראשית ב, ו): "וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה" - שהוא היה החיות של כל העולמות.

הכל נברא למי שמכיר בבוראו

ובכן, כאשר יש נברא שמכיר בבוראו; כאשר יש אחד שממליך את השי"ת על כל הבריאה, זה נקרא בריאה!

ולולא זאת אין שום ערך ושיות לכל הבריאה כולה! וכמו שכתב מוהרנ"ת (ילקוטי הלכות הל' הכשר כלים ה"ד, אות א'): "אף על פי שה' יתברך כבר ברא את כל הבריאה, אבל הכל נברא מחוסר תיקון כידוע, כי הכל נברא בשביל האדם, שהוא איש הישראלי, שהוא יעסוק

בכל יום יהיו בעיניך כחדשים

ב"ה יום ו' עש"ק פ' שלח תשכ"ז פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

מחבירו וזכר יותר) שאחד מהם אמר: "איך בין זייער אלט און בין נאך גאר יונג און איך האב נאך נישט אנגעהויבן צו לעבן" [אני זקן מאד, אבל אני ניגק מאד ועדיין לא התחלתי לחיות כלל].

לבחור מסויים, שידעתי שאינו מסוגל ללימוד הגמרא ולא היתה לו חיות מזה, יעצתי לו פעם שיקנה לו חומשים עם פירוש "בית יהודה" על טייטש על פירוש רש"י, וכן "עין יעקב" עם טייטש, ואמרתי לו שילמוד בכל יום לכל הפחות ג' פסוקים חומש ורש"י על הסדר מבראשית, וכן קצת עין יעקב עם טייטש ואח"כ ילמוד הרש"י ע"ז, ועוד כמה שיעורים קטנים קלים, והוא עוסק בזה ב"ה עד היום (וכן להלן י"ד). ולפני כמה זמן שאלתי אותו אם כבר גמר כל חמשה חומשי תורה עם פירוש רש"י, ואמר לי הן, וב"ה שהוא כבר היום אברך יקר.

מה שהשווית מה שכתב הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמארנא בענין מלחמת גוג ומגוג לדברי רבינו הק', ובהרבה ענינים שוים דבריו לדברי רבינו, גם אנכי בימי נעורי אהבתי לעסוק בספריו הק' והגעתי הרבה להשיג את קדושת רבינו הק' מדברי קדשו של מהר"א מקאמארנא והיה פלא בעיני.

ה' יזכינו לחזות בנועם ה', בתורתו ובקיום מצוותיו, ולנקום נקמת ה' בהתאוות ובהמדות רעות, בזכות הצדיקים האמיתים ובזכות הזקן דקדושה ננמ"ח זי"ע ועכ"י.

יעקב מאיר שטער

ראשית הוי דן אותי לכף זכות על איחור תשובתי אליך מרוב טרדת הזמן במילי דביטא ובמילי דשמיא מרוב חולשת כוחי, ובפרט לדבר שצריך יותר קצת שים לב ושעה מוכשרת לכך.

על מה שכתבת שאתה מתחזק עם הדרך הישן, עם העצה של 'שיחה בינינו לבין קוננו' (שנתחדש ע"י רביה"ק), הזכרתי על כך כמה פעמים בתוך שיחת חברים, שאם רוצים להיות נשאים קיים בזה, כי הלא תפילה הוא מארבעה הדברים שצריכים חזיון (ברכות לב ע"ב), העצה ע"ז הוא לעשות לעצמו או עם חבר שיעור בספר הק' "השתפכות הנפש" אפילו עמוד ביום, ואף אם נדמה שכבר יודעים מהדיבורים האלו, אמנם כך הוא המציאות כשמתחילין ולומדים מרגישים מחדש טוב טעם ודעת איך להתחזק בזה ולהתחדש בזה.

פעם הוכחתי לאברך אחד שאמר לי שגם ספרים אחרים מדברים מתפלה והראיתי לו דוגמא שיחה אחת מספר "השתפכות הנפש", ושאלתי לו, הגד לי האם מצאת באיזה ספר שיחה נפלאה בהתחזקות כזו, והודה לי על האמת.

לפני כמה זמן היה לי איזה סדר עם בני נ"י שלמדתי אתו בכל יום בערך עמוד אחד מספר 'השתפכות', והתחלתי מההקדמה וראיתי הטובה שהרגשתי בזה שהי' כמעט כחדש בעיני. והלא זה כלל גדול בתורתנו הק' "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים" (תנחומא כי תבא א', הובא ברש"י דברים כו, טו). כי על דבר שהולך לכליון והפסד שייך לומר ישן, אבל על דבר נצחי החי וקיים לעד, מה שייך ע"ז התיישנות, וכהלשון המובא בספורי מעשיות (בסיפור הז' בעטלערס מבעלי הזכרונות, שכל אחד התפאר שהוא זקן יותר

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

העבר
עיני
מראות
שוא

נפש על שריו אותו באופן כה מחפיר, שגרם לו להפסיד את רוב הונג, נפח את נשמתו ומת רח"ל.

עלינו לדעת כי כמו בסיפור נורא זה, כך מרמה היצה"ר את האדם בכל יום, שמפתה אותו להתרשל בשמירה על עינוי היקרות.

אבל התרמית בזה אינו רק שעבור מיליון דולר נותנים לו חתיכת זכוכית פשוטה, אלא הרבה יותר גרוע מכך. כי במקום לנחול עולם הבא תענוג שבתענוגים על שמירת קדושת עינוי - הוא מקבל אבדון ושאל תחתיה המעמיק יותר ויותר, ומי יודע מתי יצא משם, והכל עבור רמאות של מבט עינים בהבלי העולם הנוצצים למולו כגריני נחושת על אבק פורח, וזהו דבר נורא, ה' ישרנו ויצילנו ממנו.

נזכרתי בסיפור נורא שראיתי בצעירותי, שהיה יהודי ספרדי בעיר העתיקה אשר היה מתפרנס ממסחר בנחושת. הוא היה קונה חביות רבות מלאות בנחושת, אשר הגיעו אליו ישר מצורף הזהב והנחושת, והיה מוכרם למפעלים שהיו מייצרים ממנו כלים נאים ומעוטרים. ועבור כל חבית שכזאת היה עליו לשלם הון רב מאוד.

פעם אחת לאחר שכבר יצאו המוכרים והסבלים, אחר שכבר נטלו את כספו והלכו להם. פתח את מכסה אחת החביות, ומלמעלה אכן נצצו גריני נחושת, אך כשהכניס את ידו פנימה נשתומם לראות שהכל מלא חול פשוט, וכך פתח חבית אחר חבית וראה שכולן מלאות באופן זה. באותה שעה זעק זעקה גדולה ומרה. ומרוב עגמת

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

עיקר עבודת
ראש השנה
להמליך
הקב"ה,
'בכסא' - בתוך
הסתרה!